

HARLEQUIN®

032
NOVEMBER

Romantika

SHIRLEY JUMP

Kihlus jõuluringiks

Shirley Jump
MARRY-ME CHRISTMAS
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Shirley Kawa-Jump, LLC.

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11215910
ISBN 978-9949-12-982-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Armas lugeja!

Jõulud. Kas aastas on veel imelisemat aega? Minu jaoks on see imede aeg. Võimaluste aeg. Minu kodukandis Kesk-Läänes oodatakse esimest lumesadu samasuguse põnevusega kui jõuluvana tulekut. Kuigi jaanuari keskpaigaks on mul sellest külmast rohkem kui küll saanud, tundub detsember pärast seda, kui need esimesed lumehelbed maad hakkavad katma, millegi ebamaisena.

Minu jaoks on pühade üheks olulisemaks osaks söök. Ma armastan söögitegemist (mispärast oma blogis aadressil www.shirleyjump.blogspot.com ainult söögist kirjutangi!) ja tegelen sellega peaaegu vahetpidamata kogu pühade aja. Küpsised, saiakesed, hautised – nimeta vaid ja võid olla kindel, et seda kõike ma ka teen. Kaasan sellesse oma lapsed ja naudin sööki peale oma perekonna ka paljude sõprade seltsis (mis muide aitab mul vältida ka neid lisakilosid!).

Nii et tundus hea mõttena kirjutada raamat jõulumaiustustest, mille ümber põimisin loo imelisest jõuluajast ja armastuse leidmisest. Loodan, et Sulle meeldib lugu Samist ja Flynnist ning kui leiad kingituste pakkimise ja kuuma kakao kõrvalt veidi aega, kirjuta mulle e-posti aadressil shirley@shirleyjump.com sellest, mis Sulle raamatu juures kõige rohkem meeldis!

Parimate pühadesoovidega,
Shirley

Esimene peatükk

Flynn MacGregor vihkas Indiana osariigi Riverbendi linna hetkest, mil tema Lexus vanamoelise ilmega linnakeskuse ainsa valgusfoori ees, otse punaste lehvidega lõbusalt kaunistanud männiokstest jõulupärgade all peatus. Lumevaibaga kaetud linn mõjus kui filmistseen.

Inimesed sagisid kingipakkidega edasi-tagasi, poed olid jõuluehteis ja taevast langes aeglaselt liueldes lumehelbeid, justkui seisnuks mõni lavakunstnik hiiglasliku šeikeriga pilve peal.

Hea küll, "vihkas" on ehk pisut karmilt öeldud. Pigem põlgas. See oli talle vastumeelne. Nii või naa ei tahtnud ta siin olla, eriti, kui ta oli selleks sunnitud.

Ajakirja Toidunautlejad toimetaja oli andnud selle Riverbendi loo just temale, sest teades Flynnit, võis kõikidest töötajatest just tema selle ülesandega hakkama saada. Kirjutada terav, haarav kirjatükk väikesest pagariärist – pagariärist, mille küpsised pidid kuulujuttude järgi, nagu tema toimetaja seletas, inimesi armuma panema. Nii et siin ta nüüd siis oli, jõulupühade aegu redus kusa-gil pärapõrgus, sepitsemas üht järjekordset lugu, mis talle kuulsust juurde külvab.

Flynn kortsutas kulmu. Tal polnud põhjust nuriseda. Need lood olid talle seni leiva lauale toonud, seejuures päris rikkaliku kattega. Ja pärast üht väikest fiaskot juuni-kuus oli tal vaja tagasi saada oma teravus ning taastada

oma tippajakirjaniku staatus. Selleks pidi ta toimima nii, nagu seni oli toiminud – olukorra ära kannatama, pidulises õhkkonnas suurt rõõmu teesklema ja tööle asuma.

Siis võis ta tagasi Bostonisse Mimi ja tsivilisatsiooni juurde naasta. See norman-rockwellilik* linn oli küll tsivilisatsioonist sama kaugel kui Marss Maast. Mitte et tal oleks midagi vanamoelisuse vastu, aga tema elas iPodide, e-kirjade ja kiire Interneti-ühendusega maailmas. Riverbend paistis kohana, kus peetakse Bluetoothi hamba-haiguseks.

Nii et siin ta nüüd siis oligi, Lustakate Kõpsetiste pagariäris.

Oh seda rõõmu.

Mees parkis auto tee äärde, haaras oma märkmiku ja seadis sammud teisele poole tänavat. Lustakate Kõpsetiste pagariäri ette kogunenud rahvasumm varjas enamiku vaateaknast, aga Flynn võis näha, et ka seda poesist polnud linna pühademeeleolus haldjatest säästetud. Aknal rippusid kolm valgustatud pärnga, millest üks tähistas ärinime U-tähte.

„Iiveldamaajavalt armas,” pomises Flynn oma nina alla.

Ta hiilis mööda järjekorrast, mis ulatus uksest välja ja ümber pagariäri nurga Larchi tänavani. Paarikesed seisis seal üheskoos, laskmata end lumesajust häirida – enamikule meestele ei paistnud istuvat mõte, et neid veetakse pagariärisse, kust saab kuuldavasti armastuse toitu, samas

*20. sajandi Ameerika kunstnik ja illustraator.

kui naiste seltskonnad lobisesid erutatult „armastuse küpsistest”.

Flynn pidi kogu oma tahtejõu mängu panema, et selle peale mitte silmi pööritada. Kuulujutu lendu lasknud lennufirma ajakiri oli ilmselgelt epideemia valla päästnud. Kui lugu veel Toidunautlejate sõbrapäeva erinumbrisse jõuab, jooksevad armunäljas inimesed poe pikali. Mees lootis, et omanik on eelseisvaks pealetungiks valmis. Flynn teadis omast kogemusest, kuidas liiga kiire edu võib mõjuda sama laastavalt kui äkiline põhjaminek.

Aga tema oli siin ikkagi oma tööd tegemas, mitte kellegi ärinõustamist pakkumas.

Ta tuiskas mööda jõmpsikat süles hoidvast naisest ja astus Lustakatesse Kõpsetistesse sisse. Teda tervitas soe õhupahvakas ja pühademuusika, justkui oleks ta hüpanud jõuluvanni. Tema meeli haaras värskelt kõpsetatud leiva lõhn ühes vanilli, kaneeli ja kerge vaarika aroomiga. Järjekorras ootavad kliendid oli kahtlemata vaimustuses, aga Flynn oli seda kõike ennegi näinud ja kogenud.

„Kuulge, ei trügi,” hõikas üks naisterahvas.

„Ma ei osta midagi,” vastas mees ja läks edasi. Astu sisse, hangi oma lugu ja mine välja. Tagasi Bostonisse. Loodetavasti enne, kui Mimi tema äraolekut märgatagi jõuab. *Kui* Mimi üldse tema äraolekut märkab.

„Miks siis üldse selle rahvasummaga võidelda, kui te midagi osta ei taha?” päris naine, tõstes lapse ühelt puusalt teisele.

„Et leida...” Flynn pöördus leti poole, kus kaks naist püüdsid tellimusi täita sama kiiresti, kui neid neile lärmi

taustalt hüüti. Üks naine oli hallipäine ja lühikest kasvu, teine pikk ja blond, vormikas, puusadega, mis andsid mõista, et tema juba ei vaeva päevast päeva oma peakest küsimusega, kas süüa nüüd üks või kaks sellerivart.

Vau! Lennufirma ajakiri ei olnud oma loole lisanud pilti Samantha Barnettist, vaid ainult küpsistest. Aga ilmselgelt oli omanikuks tema, keda autor oli kirjeldanud kui „energiline, sõbralik, nooruslik”.

„Tema,” vastas Flynn.

„Sam? Edu sellega.” Naine naeris ja pöördus siis taas oma lapse poole, et tema ninaga mängida. Kujutledes, et see on nööp või midagi muud sellist. Flynnil puudusid igasugused kogemused võõraste lastega ja tal polnud mingit huvi neid praegu ka hankida, nii et ta liikus edasi.

Läks vaja admiralil navigeerimisoskusi, et end läbi selle rahvamassi poodi suruda, aga mõne minuti pärast oli Flynn suutnud endale rajada tee klaasist letini. Mees seisis kaugele paremasse äärde, eemale ostude eest tasuvatest kundedest, kellest enamik näis, nagu oleksid äsja saabunud erakuulutust üles riputamast. „Kas teie olete Samantha Barnett?”

Blondiin kergitas pead. Väikesed juuksesalgud hobuse-sabast valla pääsemas, justkui tahaksid need põgenema pista. Ta meik oli tagasihoidlik, vaid veidi punakat huuleläiget ja kergelt ripsmetušši. Mees arvas, et õrn jume tema põskedel oli loomulik, õhetus meeletust kiirustamisest soojas pagariäris. Tumedate teksapükste ja V-kaelusega pehme rohelise sviitri peal oli pikk valge põll, mis raa-

mis naise keha ja mille keskelt jooksid punases kalligraafilises kirjas alla "Lustakad Küpsetised".

„Vabandage, härra, aga te peate astuma saba lõppu.”

„Ma ei soovi siit midagi osta.”

See võttis naisel hoo maha ning ta katkestas põhjapõdrakujuliste küpsiste karpi ladumise. „Kas teil on mulle mingi saadetus või kiri?”

Mees raputas pead. Töötades osta endale uue mantli, kui ta selles postiljoni meenutas. „Ma tahaksin teiega lihtsalt paar sõna juttu rääkida.”

„Praegu ei ole selleks sobiv aeg.” Naine kihistas selle peale veidi naerda. „Mul on pisut kiire.”

„Jah, aga minul on tähtaeg ukse ees.” Mees õngitses taskust visiidikaardi ja libistas selle üle klaasleti. ”Flynn MacGregor ajakirjast Toidunautlejad. Võib-olla olete sellest kuulnud?”

Naise nägu lõi särama, nagu paljudel teistel enne teda. Kõik teadsid seda toitlustusajakirja, mis oli saadaval igas toidu- ja raamatupoes ning mida luges kolmkümmend miljonit inimest üle kogu riigi*. Selle ajakirja lehekülgedele pääsemine oli võrreldav filmirolli saamisega.

Isegi hoolimata asjaolust, et Toidunautlejate ajakirja suunitlus oli veidi nihkunud pärast seda, kui Tony Reinold aasta tagasi toimetaja koha üle võttis. Tema juhised leida iga loo tagant oma lugu, uurida välja iga koka, restorani ja toiduäri saladus, oli andnud ajakirjale pisut kõmulisema ilme, kuid vaid mõne kuuga ühtlasi ka kolmekordistanud lugejaskonda.

*Tegevus toimub Ameerika Ühendriikides.